

Тамъ слънцето страховиво
понѣвга поизгрѣй,
и то — за да покаже
гробъ бащинъ накждѣй . . .

4. Кой знае накждѣ? . . .

По Д. Лилиенкронъ.

По кръвъ, по трупове и прахъ,
по ниви стжпкани — безъ страхъ
грѣ слънцето весдень.
Ей пада нощъ. Прѣстава бой, —
но въ родината, Боже, кой
върнаще се засмѣнъ?

Тамъ юнкеръ — момъкъ недозрѣлъ,
барутъ за първи пжтъ видѣлъ,
се бори съ сетня мощъ . . .
Той гордо знамето вдига,
но стиска го смъртъта сега
въ пригрждки — ледна нощъ.

При него книга — спомень милъ —
той въ кръвъ и огънь бѣ носилъ
до своя остъръ мечъ.
Другаръ въ борбитѣ я грабна,
та поздравъ въ родната страна
да носи отдалечъ . . .

И стигналъ въ родната страна,
той бърза — татку отъ сина
даръ скжпъ да прѣдаде.
И вписа грохналий старикъ: